

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3132/2022
07.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Гордане Џакула и Марине Милановић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Илија Ђурђевић адвокат из ..., против тужене „Комерцијална банка“ АД Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1130/21 од 28.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1130/21 од 28.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1130/21 од 28.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 305/21 од 18.05.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца у целости. Ставром другим изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 5. став 1. уговора о краткорочном пољопривредном кредиту уз субвенцију камате Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде кредитна партија број ... од 18.10.2018. године, којим је предвиђено да се корисник услуга обавезује да пре пуштања кредита у коришћење једнократно уплати банци накнаду за обраду захтева у висини од 1,5% од износа одобреног кредита из члана 1. овог уговора и обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 7.500,75 динара на име неосновано наплаћене накнаде за обраду кредитног захтева са законском затезном каматом почев од 18.10.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 7. став 1. уговора о краткорочном пољопривредном кредиту, кредитна партија број ... од 06.11.2013. године, којом је предвиђено да се корисник кредита обавезује да пре пуштања кредита у коришћење, једнократно уплати банци накнаду за обраду кредитног захтева у висини од 1,00% од износа одобреног кредита из члана 1. овог уговора и обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 5.000,00 динара на име ненаплаћене накнаде за обраду кредитног захтева са законском затезном каматом почев од 06.11.2013. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 41.350,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности до коначне исплате. Ставом петим изреке,

одбијен је захтев тужиоца у делу потраживања исплате законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка почев од дана пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Вишег суд у Панчеву Гж 1130/21 од 28.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу П 305/21 од 18.05.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено, на основу члана 404. ЗПП, изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према наведеној одредби, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажна пресуда донета у другом степену у овом спору је у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године, допуњеног на седници Грађанског одељења од 16.09.2021. године. Тужиоцу у предуговорној фази, сходно члану 17. став 1. и 4. Закона о заштити корисника финансијских услуга – није уручена понуда тужене банке на прописаном обрасцу, у смислу тачке 12. Одлуке о условима и начину обрачуна ефективне каматне стопе и изгледу и садржини образаца који се уручују кориснику („Службени гласник Републике Србије“, број 65/11), те он није био јасно и недвосмислено упознат са износом накнада и трошкова кредита. Указивање ревидента на различиту судску праксу у овим споровима не значи нужно да постоји неуједначена судска пракса, јер правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. По оцени Врховног касационог суда, у овом случају нема места одлучивању о изјављеној ревизији ни из других разлога предвиђених чланом 404. став 1. ЗПП - разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно новог тумачења права на којем је заснован означени правни став.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена, због чега је на основу члана 413. тог закона одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић